

Received / Makale Geliş Tarihi 26.03.2026
Published / Yayınlanma Tarihi 31.05.2026
Volume (Issue) Cilt (Sayı) 10 (66)
pp / ss 768-772

Review Article / İnceleme Makalesi/Makalesi
10.5281/zenodo.20501875
Mail: editor@pejoss.com

Fatih Kayhan

<https://orcid.org/0000-0002-4684-6170>

Anadolu Üniversitesi, Güzel Sanatlar Enstitüsü, Eskişehir / TÜRKİYE

ROR Id: <https://ror.org/05nz37n09>

Cumhuriyet Dönemi Türk Operasında Aydın Gün

Aydın Gün in Turkish Opera of the Republican Era

ÖZET

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan sonra modernleşme hedefi doğrultusunda sanat ve kültür alanında önemli adımlar atılmış, özellikle Klasik Batı Müziği ve sahne sanatları devlet politikalarıyla desteklenmiştir.

Cumhuriyetin ilanından sonra Türkiye'de opera sanatının gelişiminde öncü bir figür olan Aydın Gün, yalnızca sahne performanslarıyla değil; kurumsal yapılanmalardaki rolü, sanatsal yönetmenlik becerileri, eğitici kimliği ve kültür politikaları üzerindeki etkisiyle de Türk sanat yaşamına damgasını vurmuştur. Bu makalede, Aydın Gün'ün bu alanlarda yaptığı çalışmalardan sanatsal vizyonuna kadar uzanan yaşamı incelenmekte, Türkiye'de opera sanatının kurumsallaşma sürecine katkıları vurgulanmaktadır.

Çalışmanın amacı, kendisiyle ilgili hak ettiği kadar az kaynağa konu olmuş Aydın Gün'ün sanat yaşantısını incelemek, onun yaşadığı çağa ışık tutmak, gelecek araştırmacıların ilgisini uyandırmak ve sunduğu hizmetlerden örnekler vererek günümüz kültür ve sanat camiasına fikir sunmaktır.

Anahtar Kelimeler: Opera, Klasik Batı Müziği, Türkiye, Cumhuriyet, Aydın Gün

ABSTRACT

After the founding of the Republic of Turkey, significant steps were taken in the field of arts and culture in line with the goal of modernization, and Western Classical Music and the performing arts, in particular, were supported by state policies.

Aydın Gün, a pioneering figure in the development of opera in Turkey after the proclamation of the Republic, left his mark on Turkish artistic life not only through his stage performances but also through his role in institutional structures, artistic management skills, educational identity, and influence on cultural policies. This article examines Aydın Gün's life, encompassing his work in these fields and his artistic vision, emphasizing his contributions to the institutionalization of opera in Turkey.

The aim of this study is to examine the artistic life of Aydın Gün, a figure less well-resourced than he deserves, to shed light on his time, to stimulate the interest of future researchers, and to offer insights into the contemporary cultural and artistic community by providing examples of his contributions.

Keywords: Opera, Classical Western Music, Türkiye, Republic, Aydın Gün

1. CUMHURİYET DÖNEMİNDEKİ KÜLTÜREL GİRİŞİMLER

Cumhuriyetin kurulmasından itibaren çağdaş uygarlıklar düzeyine ulaşma amacı benimsenmiş ve her alanda yapılan yenilikçi çalışmalarla derin ve kapsamlı bir modernleşme hedeflenmiştir. Bu hedefe giden en önemli yollardan biri, klasik müzik, opera, bale ve çağdaş sanatların gelişimiyle birlikte ülkenin kültürel altyapısını sağlamlaştırmak olmuştur.

Cumhuriyetin ilanından önce İstanbul ve İzmir'de amatör topluluklar tarafından icra edilen opera sanatı, cumhuriyet devrimleriyle birlikte özellikle eğitim alanında büyük gelişim sağlamıştır. Bu doğrultuda 1924 yılında Ankara'da Musiki Muallim Mektebi ve 1927'de İstanbul'da Belediye Konservatuarı açılmıştır (Yener, 1992).

1935-36 yıllarında Avrupa vizyonunu edinmek adına o dönemde Nazi yönetimiyle ters düşen Alman besteci Paul Hindemith ve rejisör Carl Ebert Türkiye'de çok sesli müziğin gelişimi üzerine tavsiyeleri ve düzenlemelerine başvurularak Ankara'ya davet edilmişlerdir. Musiki Muallim Mektebi'nde göreve getirilen bu iki eğitimcinin seçtiği yetenekli öğrencilerle, kurumun içinde faaliyet gösteren Devlet Konservatuarı sınıfları başlatılmıştır. Paul Hindemith'in aralıklı olarak denetlediği derslerde, 1940'tan

itibaren Ankara'da anlaşmalı olarak görevde bulunan Carl Ebert Batı müziği, opera, tiyatro açısından hızla gelişim sağlamış; Devlet Konservatuarı Tatbikat Sahnesi ile Opera Stüdyosu'nu kurmuş ve dokuz yıl boyunca (1936-45) bu kurumların yöneticiliğini yapmıştır (Aksu, 2017b).

Opera Stüdyosu öğrencileri tarafından uluslararası eserlerin ilk Türkçe denemeleri yapılmış, 1940'ta Ankara Halkevi'nde sahneye konan W.A. Mozart'ın "Bastien und Bastienne" adlı operasının Türkçe uyarlaması oldukça beğeni toplamış; böylece Batılı eserlerin Türkçe librettoyla icrası üzerine çalışmalar devam ettirilmiştir (Ertekin, 2007).

Uluslararası opera eserlerinin çalışılıp sahnelendiği bu dönemde yetişen birçok yetenekli opera sanatçısı ülkemizin birer değeri haline gelmiştir. Bu değerlerden Aydın Gün ömür boyu yaptığı çalışmalarla ve vizyonuyla günümüz operası ve kültürel yaşantısının kilit taşı olmuştur.

2. AYDIN GÜN

2.1. Sanat Yaşamı

1917'de Yunanistan'ın Elasonia şehrinde doğan Aydın Gün ailesiyle birlikte mübadele göçüyle Adana'ya gelmiştir. 1937'de Ankara Devlet Konservatuarı şan bölümüne giren Gün'ün yolu, burada Carl Ebert'le kesişmiş ve dört yıl sonra 1941'de "Madame Butterfly" operasında "Teğmen Pinkerton" rolüyle ilk kez sahneye çıkmıştır. Solist başrol olarak başarılı bir performans göstermesi, dönemin basını tarafından operanın ve opera sanatçılarının övgü dolu eleştirilerle karşılanmasına vesile olmuştur. Temsilin galasına dönemin Cumhurbaşkanı İsmet İnönü de katılmış ve takdirlerini sunmuştur. Beethoven'in "Fidelio" ve "9. Senfoni"ndeki tenor partileri, "Satılmış Nişanlı" (1942), "Figaro'nun Düğünü"-Don Curzio (1944 - Türkiye prömiyeri), "Cavalleria Rusticana" (1949-50 sezonu) bunu takip eden rolleridir.

1946'da Şef A. A. Saygun'un bestelediği "Yunus Emre Oratoryosu"nun dünya prömiyerinde solist olarak görev almıştır.

1947-48 yıllarında Ankara, Ulus'taki Sergievi binası Alman mimar Paul Bonatz tarafından tiyatro ve opera binasına dönüştürülmüştür. 2 Nisan 1948'de Devlet Opera ve Tiyatrosu olarak büyük bir törenle hizmete açılmış ve "Türk Beşleri"nin bestelediği eserler sahneye konmuştur. Bu önemli gecede Aydın Gün, Carl Ebert'in on yıllık asistanlığını yaparak edindiği birikimle A.A. Saygun'un bestelediği "Kerem" operasının rejisini ve solistliğini üstlenmiştir. Bu onun ilk rejisörlük deneyimi olarak kayda geçer (Aksu, 2017b).

1953'te Atatürk'ün cenazesinin Etnografya Müzesi'nden Anıtkabir'e nakli sırasında Nevit Kodallı'nın "Atatürk Oratoryosu"ndaki tenor partisini seslendirmiştir.

Takip eden yıllarda "Manon", "Lucia di Lammermoor", "Rigoletto" ve "Maskeli Balo" gibi klasik operaların Türkiye prömiyerlerini gerçekleştirmiştir. Aynı sezon "Paganini" operetini sahneye koymuştur. "Rigoletto" rejisiyle yakaladığı başarı sonrası Viyana'ya gönderilen Gün, buradaki eğitim deneyimlerinin ardından Ankara Devlet Operası'na başyönetmen olarak atanmıştır (İDOB, 2005).

2.2 Kurumsallaşma Dönemi ve İstanbul Şehir Operası'nın Kuruluşu

Görevi süresince kırktan fazla klasik eserin rejisini yaptıktan sonra, operayı Ankara'nın sınırları dışına çıkarıp yeni bir kurum açma düşüncesiyle İstanbul'a taşınmış ve 1959 yılında belediye başkanı Kemal Aygün, şehir tiyatrolarının başındaki Muhsin Ertuğrul ve onun yönetimindeki diğer sanat kurumları ve atölyelerin desteğiyle İstanbul Şehir Operası'nı kurmuştur.

Basın ve sanat çevreleri tarafından opera kurmanın zorluklarına yönelik tepkiler aldığı bu süreçte, onun sanata bakış açısını oldukça sade ve net bir şekilde özetleyen bir olay yaşanır. Çalışmaları sırasında belediye encümenindeki grup toplantısına çağırılır. Toplantının konusu, operaya belediye tarafından ayrılacak olan tahsisattır. Orada doktor bir üye kendisine İstanbul'un henüz kanalizasyon sistemi bile yokken operası olmasının lükse kaçtığını ima eder. Bunun üzerine Gün konuşmasına, operayı kurarken kanalizasyonla kıyaslanacağını tahmin etmediğini söyleyerek ince bir espriyile başlar; opera, tiyatro gibi etkinliklerin arındırıcı ve yüceltici yönden toplumu iyilikle şekillendirdiğini, böyle yüksek değerlere sahip çıkan bir toplumda altyapı problemlerinin de bir an önce çözüleceğini vurgulayarak toplantıdaki herkesi ikna eder ve opera çalışmaları hızla devam eder.

O dönemde sanatçı eksikliğini tamamlamak için gazetelere ilanlar verilmiş; opera stüdyosu, şehirdeki çeşitli koro, orkestra toplulukları ve bandedan çok sesli müzik icra etmek adına sanatçılar toplanmıştır. Yoğun bir çalışma temposuyla geçen altı ay gibi kısa bir süre sonunda 1960 yılının mart ayında Şehir Operası, Ankara ve Avrupa'dan takviye sanatçılar eşliğinde Puccini'nin "Tosca" temsilini İstanbul seyircisiyle

buluşturmuştur. Eserin halk ve eleştirilenler tarafından büyük beğeni toplaması ve temsil ekibinin dönemin Cumhurbaşkanı Celal Bayar tarafından köşke davet edilmesi, İstanbul Operası'nın kısa zamanda güçlü bir konuma gelmesini sağlamıştır. Yeni açılmış bir kurum olarak ilk yılında haftada üç temsil yapmayı ve iki ayda bir repertuarına yeni eser katmayı başarmıştır (Aksu, 2017a).

Bu dönemde Gün, sanatçılarla birlikte sahne gerisinde de çalışarak kurum kültürünün yerleşmesine öncülük etmiştir. "Şehir operası" tabirinin bile bilinmediği bir dönemde, oldukça kısa bir zamanda uluslararası operalar düzeyinde bir yapı kurarak halkı nitelikli sanatla buluşturmuştur.

Ertesi sezon "Madame Butterfly" ve "Sevil Berberi" gibi büyük eserleri de sahneye Aydın Gün, 1961-62 sezonuna gelindiğinde İstanbul'daki görevinden ayrılarak tekrar Ankara Devlet Operası'nda göreve başlamıştır (Adanır, 2012).

Sadece bir sezon geçmesine rağmen Muhsin Ertuğrul tarafından tekrar İstanbul'a davet edilmiştir. Aydın Gün için sadık dostu tarafından sezon açılış kitabında, onun fedakâr çalışmalarını ve operaya adanmışlığını anlatan bir yazıya yer verilir. Bu yazıda, on beş yıllık dostu Aydın Gün'ün ömrünü adadığı İstanbul Operası'nın kurulması için Ankara Devlet Opera ve Balesi'ndeki üst makamından vazgeçip, eşiyile birlikte kendi emekleriyle kazandığı arsalarını satıp aylarca bunun parasıyla geçindiklerini, onun bu yüzden "İstanbul'un gerçek hemşehrisi" olduğunu yazar. Onun opera için gelecekte ne kadar önemli olacağını konservatuvar yıllarından itibaren anladığını ekler (Aksu, 2017a).

Aynı sezonda "Rigoletto", "Cavalleria Rusticana", "Palyaço", "Yarasa" eserlerini sahneledikten sonra, 1963-64 sezonunda Şehir Operası, Puccini'nin arylarıyla ünlü "La Boheme" operasını icra etmiştir. Kasım 1964'te Verdi'nin dev operası "Macbeth" in Türkiye prömiyeri İstanbul Şehir Operası tarafından yapılmıştır. Bu temsil, eserin içeriği (bestecinin yorumu) bakımından biraz olumsuz olmakla birlikte sanatçıların icrası bakımından birçok olumlu ve yüreklendirici yorum almıştır.

Bedřich Smetana'nın "Satılmış Nişanlı" operası ve Franz Lehar'ın "Şen Dul" opereti bu büyük eseri takip ederken, Açık hava Tiyatrosu'nda yine Verdi'in ünlü "Aida" operasının Türkiye prömiyeri yapılmıştır.

Tüm bunlar yaşanırken Aydın Gün, Atatürk'ün baştan beri Batı'yı Türkiye'ye taşıma değil, Batı'nın öğretisini geliştirerek çok sesli çağdaş Türk müziğini yüceltme arzusuna uygun olarak Türk Halk Müziği ezgilerinin çağdaş uyarlamalarını millete sunmuş, konserler düzenlemiş ve nihayetinde Yapı Kredi Bankası'nın desteğiyle Melodi Plak Şirketi tarafından 23 Halk Türküsü'nden oluşan uzunçalar plağı çıkarmıştır (Aksu, 2017b).

1965'te Ankara Operası tarafından tekrar başrejisörlüğe getirilmiştir. Burada "Norma", "Carmen", "Madame Butterfly" operalarını ve "Şen Dul" operetini sahnelerken, İstanbul Operası'yla da bağlantısını koparmamıştır.

Bu sırada ilk olarak 1959'da birbirinden ayrılıp 1961'de yeniden birleşen Devlet Tiyatrosu ve Operası Genel Müdürlükleri, 13 Haziran 1966'da son kez ve kalıcı olarak ayrılmışlardır (Adanır, 2012).

Uzun süredir yapım çalışmaları devam eden İstanbul Kültür Sarayı'nın 12 Nisan 1969 tarihindeki görkemli açılışı, Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay, Başbakan Süleyman Demirel, Aydın Gün'ün konservatuvar hocası Carl Ebert ve birçok ünlü ismin katılımıyla gerçekleşmiştir. Açılışın bir Türk eseriyle yapılması amacıyla ilk olarak Ferit Tüzün'ün "Çeşmebaşı" balesi sahnelenmiştir. Ardından Aydın Gün'ün rejisiyle "Aida", Ankara Operası tarafından icra edilerek bu tarihi açılışa yakışır bir temsil gerçekleştirilmiştir.

Kültür Sarayı'nın açılmasıyla eş zamanlı olarak 1969'da İstanbul Şehir Operası, "İstanbul Devlet Opera ve Balesi" adıyla yeni ismine kavuşmuş ve aynı dönem "İstanbul Devlet Tiyatrosu" hayata geçmiştir. Bu iki kurum aynı çatı altında sanat çalışmalarını sürdürmüştür.

Aydın Gün bu gelişmelerin yaşandığı dönemde 1968 yılında tekrar İstanbul Devlet Opera ve Balesi'nin başına geçmiştir. Aynı yıl Ankara'ya Devlet Opera ve Balesi Genel Müdürü olarak atanmış, ancak İstanbul'daki çalışmalarının devamını gerekli gördüğü için kurumdaki en üst makamdan kendi isteğiyle ayrılmıştır (Aksu, 2017b).

İstanbul görevine henüz başlamışken, açılışından yaklaşık iki yıl sonra Kültür Sarayı bir tiyatro oyununun icrası sırasında çıkan ve o dönem çeşitli spekülasyonlara sebep olan yangında büyük hasar almış ve sekiz yıllık bir onarım sürecine girmiştir (Devrim, 2020).

Bu önemli binadan mahrum kalan İstanbul Operası, yine Aydın Gün'ün çalışmaları sonucunda 38 gün gibi kısa bir süre sonra Maksim Sahnesi'nin açılmasıyla provalarına ve gösterilerine devam etmiştir. "Tatlı

Charity”, “Altın Batının Kızı”, “Hoffmann’ın Masalları”, “Norma”, “Kontes Maritza”, “Madama Butterfly”, “Don Carlos”, “Don Pasquale”, “Figaro’nun Düğünü”, “Saraydan Kız Kaçırma”, “Köroğlu”, “Aida”, “Anrea Chenier”, “Alayın Kızı”, “Cavalleria- Palyaço”, “Carmen”, “Aşk İksiri”, “Turandot”, “Faust”, “Don Giovanni” gibi eserleri burada sahnelemiştir. 5 yıl sonra sözleşmenin bitmesiyle temsiller Şan Sineması’nda devam etmiş, burada Verdi’nin “Il Travatore” eseri sahneye konmuştur (Aksu, 2017a).

Aydın Gün yaşanan tüm olumsuz gelişmelere rağmen sanatı halktan uzaklaştırmamaya gayret göstermiştir. Nihayetinde sekiz yıllık onarımı tamamlanan Kültür Sarayı, 1978’de bu sefer “Atatürk Kültür Merkezi” adıyla kapılarını açmıştır. “Carmen”in sahnelenmesiyle başlayan deneme temsilinin ardından 6 Ekim 1978’de A.A. Saygun’un “Yunus Emre” oratoryosuyla resmi açılış gerçekleşmiştir. Bu süreç “Fidelio” operasıyla ivmelenmiştir (Aksu, 2017b).

2.3. Kültürel Çalışmaları

Tüm bu çabalarını kültür alanında da sürdüren Aydın Gün, 1973 yılında İstanbul Kültür Sanat Vakfı’nın (İKSV) kurucuları arasında yer almış, 1974-1993 yılları arasında Uluslararası İstanbul Festivali’nin Genel Müdürü ve sanat yönetmeni olarak görev yapmıştır. Bu süre zarfında klasik müzik, opera, bale ve çağdaş sanat alanlarında Türkiye’ye sayısız etkinlik kazandırmış; İstanbul Bienali’nin temellerini atan Çağdaş Sanat Sergileri de onun inisiyatifiyle başlamıştır (Gün, 1981).

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık tarafından gerçekleştirilen uluslararası resim sergilerinin projelerine de destek vermiştir. Bu yönüyle yalnızca sahne sanatlarında değil, plastik sanatlar alanında da Türkiye’nin kültürel altyapısının güçlenmesine katkı sunmuştur. Bunlara ek olarak, doksanlı yılların başında Bekir Sıtkı Sezgin’le Yapı Kredi tarafından yayınlanan “Büyük Besteler Büyük Ustalar” CD’leri ve çeşitli müzik projelerinde yer almıştır (İDOB, 2005).

1992 yılında Cemal Reşit Rey Konser Salonu’nun genel sanat yönetmenliği görevine getirilen Aydın Gün, burada da kaliteli sanattan ödün vermemeye özen göstermiştir. Ancak, 1994 yılında bürokratik müdahaleler nedeniyle görevinden istifa etmiştir. İstifa dilekçesini İstanbul Kültür Sanat Genel Müdürü Şenol Demiröz’e takdim eden Gün, dilekçesinin sonunda “Siz, yukarıda açıkladığım nedenlerden dolayı benim “Olmaz” dediğim programlar için, “Benim tepemi attırmasınlar, bu bir talimattır” demişsiniz. Buna karşın ben de bu bir “İstifadır” diyorum açıklamasında bulunmuştur. Bu kararıyla kültürel sansüre karşı duruş göstermiş ve Türkiye’de kültür yönetimi ile siyaset ilişkisi üzerine önemli tartışmaları da beraberinde getirmiştir. İstifası kamuoyunda geniş yankı bulmuş, pek çok sanatçı ve yazar bu duruma karşı tepki göstermiştir. Orkestra dergisinde Muammer Sun, Necati Cumalı, Kemal Sünder, Demirtaş Ceyhun, Mesut İktu, Ali Doğan Sinangil, Saim Akçıl, Oral Çalışkan,ERCÜMENT TERCAN, Reşit Erzincan, Hayati Asilyazıcı, Hülya Ayangil, Hamit Alacalıoğlu, Cahit Atasoy, Murat Bardakçı, Aydın İlik gibi geniş bir aydın kesimi Gün’e destek veren yazılar yayınlamışlardır (Abacı, 1994).

Bundan sonraki sanat hayatına konservatuvarda dersler vererek, İKSV’deki görevini sürdürerek, Yapı Kredi Bankası’nda Kültür-Sanat Danışmanlığı yaparak ve opera rejileri düzenleyerek devam etmiştir. 1984’teki “Macbeth”, “Il Travatore” ve 1993’teki son rejisi “Şen Dul” operetiyle sahnelere veda etmiştir.

Bunun dışında Aydın Gün yaş haddinden emekli olana kadar, Ankara ve Mimar Sinan Üniversitesi Devlet Konservatuvarları’nda toplam 25 yıl süreyle (1947-99) sahne, diksiyon ve şan dersi vermiş, çok sayıda opera sanatçısı ve rejisörün yetişmesinde doğrudan rol oynamıştır (Aksu, 2017b).

2.4. Ödüller ve Unvanlar

1974 yılında Avrupa Konseyi Kültür Ödülü’nü, 1975’te Çekoslovakya’dan ünlü Çek bestecinin kendi adını taşıyan “Smetana” ödülünü almıştır. 1988’de “Devlet Sanatçısı” ilan edilmiştir. İtalyanca eserlerin sahnelenmesine verdiği önemden dolayı İtalyan hükümeti tarafından “Commendatore” nişanıyla onurlandırılmıştır.

Ayrıca, yakın dostu Leyla Gencer adına 1995-2000 yılları arasında düzenlenen “Uluslararası Leyla Gencer Şan Yarışması”nın fikir babası ve kurucularından biri olmuş ve yarışma, sponsoru olan Yapı Kredi Bankası’na kültür-sanat organizasyonları alanında İPRA’dan¹ altın madalya kazandırmıştır (İstanbul Kültür Sanat Vakfı, t.y.).

¹ İPRA: International Public Relations Association- Uluslararası Halkla İlişkiler Derneği

2.5. Hayatının Son Yılları

Aydın Gün, Türk kültür ve sanat yaşantısı adına sayısız hizmetler verirken, ailesi de gittiği her yerde ona eşlik etmiştir. Öz yeğeni Binnur Ekber'in söylemine göre, dayısı tüm bu yoğun ve stresli çalışma hayatına rağmen neşesini ailesinden esirgememiş; onları sinemalara, yemeklere götürmeyi aksatmamıştır.

Doksanlı yılların sonuna gelindiğinde eşi Azra Hanım'ı ve oğlu ressam Mehmet Gün'ü de yanına alarak Berlin'e yerleşmiştir. 2007 yılındaki ölümüne kadar orada da sahne sanatları ve resim başta olmak üzere kültür ve sanat faaliyetlerini sürdürmüştür. Ölümünden sonra İstanbul Kanlıca Mezarlığı'na defnedilmiştir (Kişisel Görüşme: Ekber, 2025).

3. SONUÇ

Aydın Gün'ün doksan yıllık ömrü, Cumhuriyet dönemi Türkiye modernleşme çağıyla özdeşleşir. O, Atatürk'ün Türk milletiyle ilgili niyetini özünden kavramış; kendi yeteneği ve yetki alanı doğrultusunda ömrü boyunca birçok sıfatla onun gösterdiği hedefe hizmetlerini sunmuş bir sanat ve kültür adamıdır.

Oynadığı sayısız başrol performansla, rejisini yaptığı uluslararası eserlerle ve kurumsallaşma adına attığı adımlarla, ülkemizde Cumhuriyet dönemi reformlarının en önemli kollarından biri olarak görülen opera sanatını Avrupa standartlarına taşımıştır. Eğitim ve kültür alanlarında yönetici olarak günümüze kadar devam eden birçok projenin fikir babası olmuş, kuruluşunda rol oynamıştır. Bugün hem ulusal hem uluslararası alanda sanatla bağdaşan en önemli kurumların, vakıfların, bienallerin, yarışmaların ve etkinliklerin temelini atmıştır. Yetiştirdiği sanatçılar dünyaca ünlü sahnelerde ülkemizi temsil etmişlerdir.

Sanat dünyasında bıraktığı izler günümüze çeşitli yollarla yansımaktadır. Türkiye'nin farklı şehirlerindeki operaların bünyesindeki salonlara adı verilmiş, Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları'nın katkılarıyla hakkında kitaplar hazırlanmıştır. Son yıllarda ülkemizdeki çeşitli Devlet Opera ve Balesi toplulukları tarafından "Aydın Gün Anma Konserleri" düzenlenmektedir. Ayrıca İKSV, 2012 yılından bu yana klasik müzik alanında "Aydın Gün Teşvik Ödülü" vererek genç müzisyenleri desteklemektedir.

Yaşamının temel konusunu "opera" üzerine inşa etmiş olan Aydın Gün, günümüz sanatçılarından yöneticilerinin, hatta toplumun yüzünü aydınlığa dönmüş her bireyinin kendisine örnek alması gereken bir karakter miras bırakmıştır. Vizyonu, sanatta modernleşmenin en önemli mimarlarından biri olmuştur.

Bu araştırma, Aydın Gün hakkındaki yazılı kaynaklar ve ailesinin katkılarıyla desteklenmiştir. Onunla ilgili yazılı ve görsel kaynakların günden güne artması, sanat ufkumuzu genişletecek, unutulmuş değerlerimizi gün yüzüne çıkararak ülkemizin sanat iklimine katkı sağlayacaktır.

KAYNAKÇA

- Abacı, P. (1994). Aydın Gün olayının çağrıştırdıkları. *Orkestra Dergisi*, 33(252), 26-32.
- Adanır, O. (2012). *Türkiye'de Opera Tarihi*. Kültür Bakanlığı Yayınları.
- Aksu, İ.H. (2017a). Aydın Gün 100 Yaşında. *Opera ve Bale*, 9, 20-28.
- Aksu, İ.H. (2017b). *Büyük Usta Aydın Gün*. T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları.
- Binnur Ekber (2025). Kişisel Görüşme, Ankara.
- Devrim, M. (2020). Bir Yangın Hikayesi: İhmalimizin İskeletten Abidesi. *Gazete Duvar*. <https://www.gazeteduvar.com.tr/kultur-sanat/2020/09/04/bir-yanigin-hikayesi-ihmalimizin-iskeletten-abidesi>
- Ertekin, S. (2007). *Türk Operasının Gelişim Süreci*. Yüksek Lisans Tezi. Sosyal Bilimler Enstitüsü. Ankara Başkent Üniversitesi.
- Gün, A. (1981). *Opera ve sahne sanatı üzerine notlar*. İKSV Yayınları.
- İDOB Müdürlüğü. (2005) *45.Yıl ve Aydın Gün*. T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları.
- İstanbul Kültür Sanat Vakfı (t.y.). www.iksv.org/
- Yener, F. (1992). *100 Opera*. Bateş Yayınları.